

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 213/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 29 grudnia 2021 roku sygn. akt II K 501/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	zarzut naruszenia przepisów postępowania, mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia tj. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 174 k.p.k. poprzez przeprowadzenie niepełnej i dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonych M. P. i J. N.,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

sprowadzającej się do wyprowadzenia na podstawie wskazanych dowodów wniosków faktycznie z nich nie wynikających, a nadto poprzez uznanie za materiał dowodowy notatki urzędowej funkcjonariusza policji i oparcie rozstrzygnięcia na błędnej i dowolnej ocenie jej treści, podczas gdy wskazany dokument stanowił jedynie interpretację posiadanych przez funkcjonariuszy danych i nie mógł być czyniony podstawą ustaleń faktycznych w sprawie, a w konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego co do czynu przypisanego w punkcie 2 zaskarżonego wyroku,

zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu że oskarżony M. P. dopuścił się czynów

	<p>przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie takiej tezy (co do czynu z punktu 1 zaskarżonego wyroku w zakresie wypełnienia znamion z art. 238 k.k., zaś co do czynu z punktu 2 zaskarżonego wyroku w całości)</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wbrew wywodom skarżącego sąd pierwszej instancji respektując nakaz wynikający z art. 7 k.p.k. należycie przeprowadził i ocenił zgromadzone w sprawie dowody, rozważył wszystkie ustalone na ich podstawie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego M. P., a swoje przekonanie co do ich wiarygodności</p>				

- w sensie
pozytywnym i
negatywnym,
logicznie i
wyczerpująco
umotywował w
pisemnych
motywach
orzeczenia, przy
czym uczynił to
z uwzględnieniem
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego.
Następnie na
podstawie tychże
dowodów, nie
mających
wprawdzie
charakteru
bezpośredniego
lecz pośredni,
poczynił
prawidłowe
ustalenia
faktyczne co do
sprawstwa i winy
ww. oskarżonego
w zakresie
zarzucanych mu
czynów.

Zgodnie z
twierdzeniem
skarżącego brak
jest dowodów
bezpośrednich
wskazujących na
zawiadomienie
przez M. P.
organów ścigania
o niepełnionym
przestępstwie
kradzieży jego
samochodu marki
C. (...) numer
rejestracyjny (...)
oraz na
sprowadzenie
przez niego

pozorowanego
zdarzenia
będącego
podstawą wypłaty
odszkodowania z
tytułu umowy
ubezpieczenia
wskazanego
pojazdu.
Stwierdzić trzeba
jednak, że
ustalenia
faktyczne nie
zawsze muszą
bezpośrednio
wynikać z
konkretnych
dowodów. Mogą
one także
wypływać z
nieodpartej logiki
sytuacji
stwierdzonej
konkretnymi
dowodami, jeśli
owa sytuacja jest
tego rodzaju, że
stanowi oczywistą
przesłankę, na
podstawie której
doświadczenie
życiowe nasuwa
jednoznaczny
wniosek, iż dane
okoliczności
faktycznie istotnie
wystąpiły.
Udowodnienie
istnienia
określonej
sytuacji
faktycznej, a więc
pewnego zespołu
powiązanych ze
sobą faktów, może
stwarzać
podstawę do
racjonalnego -
uzasadnionego w
światle wiedzy

i doświadczenia
życiowego –
wnioskowania o
istnieniu innych
faktów, mających
znaczenie dla
rozstrzygnięcia
sprawy.

Dowody
pośrednie
ujawnione w
niniejszym
postępowaniu,
podlegają
swobodnej
ocenie, której
zasady nie
sprzeciwiają się
ustaleniu
sprawstwa
oskarżonego M.
P., gdyż zamykają
się w łańcuch
poszlak, w sposób
jednoznacznie
wskazujący na
fakty główne.
Zatem słuszne
jest stanowisko
sądu pierwszej
instancji, że
wszystkie
wyszczególnione,
omówione i
przeanalizowane
w pisemnych
motywach
zaskarżonego
orzeczenia fakty
pośrednie tworzą
nierozzerwalny
łańcuch poszlak,
przesądzający o
tym, że ww.
dopuścił się
popelnienia
zarzucanych mu
czynów. W
pisemnych

motywach
zaskarżonego
wyroku zostało
wskazane jakie
fakty sąd ten
uznał za ustalone,
na jakich
dowodach oparł
poszczególne
ustalenia i
dlaczego nie uznał
dowodów
przeciwnych.
Przeprowadzona
ocena dowodów
pośrednich nie
wykazuje błędów
natury faktycznej i
logicznej.

W pełni
akceptowalne
przez sąd
odwoławczy jest
stanowisko sądu
merytorycznego,
że za przyjęciem
sprawstwa
oskarżonego M.
P. w zakresie
zarzucanych mu
czynów
przemawiały
następujące,
wyeksponowane
w pisemnych
motywach
zaskarżonego
wyroku
okoliczności:

1. wewnętrzna
sprzeczność
relacji
oskarżonego M.
P. na etapie
poszczególnych
czynności
procesowych

realizowanych w sprawie w kwestii:

a. obecności J. N. w podróży odbywanej na odcinku O. - P. (w protokole zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka z dnia 17 maja 2021 roku i w protokole przesłuchania świadka z dnia 18 maja 2021 roku wskazał na jej samodzielne odbycie, zaś będąc przesłuchiwanym w toku procesu w charakterze podejrzanego, a następnie oskarżonego mówił o przemieszczaniu się w konwoju z pojazdem marki A. (...) kierowanym przez J. N.),

b. znajomości z mężczyzną, w towarzystwie którego odbył podróż powrotną z P. do O. (w protokole zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka z dnia 17 maja 2021 roku i w protokole przesłuchania

świadka z dnia 18 maja 2021 roku wskazał na odbycie tejże z nieznanym mu wcześniej, przypadkowo spotkanym na stacji paliw (...) w P. mężczyzną, zaś będąc przesłuchiwanym w toku procesu w charakterze podejrzanego, a następnie oskarżonego mówił o J. N., z którym jechał do K. z zamiarem zakupu nowego samochodu - busa),

2. przyznanie się do znajomości z J. N. i do wspólnego podróżowania z nim na odcinku O. - P. dopiero po ustaleniach operacyjnych Komendy Miejskiej Policji w P., potwierdzających jednoznacznie te pierwotnie negowane fakty, tj. po ustaleniach dokonanych na podstawie:

a. zapisu (...) monitoringu miejskiego - rejestrującego samochód marki C. (...) numer rejestracyjny (...)

i samochód marki
A. (...) numer
rejestracyjny (...) w dniu 14 maja 2021 roku o godzinie 15:21:29 w Ł. przy zbiegu ulic (...). (...), oba podążające w kierunku południowym, odpowiadającym kierunkowi na P.,

b. zapisu z kamery prywatnego monitoringu zainstalowanego na budynku sklepu (...), mieszczącego się przy ulicy (...) w miejscowości S.

- rejestrującego samochód marki C. (...) numer rejestracyjny (...) i samochód marki A. (...) numer rejestracyjny (...) w dniu 14 maja 2021 roku o godzinie 15: 51, oba podążające w odstępnie kilku metrów kierunku P. ,

c. zapisu z kamery prywatnego monitoringu zainstalowanego na budynku stacji paliw W. w miejscowości R. - rejestrującego samochód marki C. (...) numer rejestracyjny (...) i samochód marki

A. (...) numer rejestracyjny (...) w dniu 14 maja 2021 roku o godzinie 15: 59, oba podążające w odstępie kilku metrów w dalszym ciągu w kierunku P.,

d. zapisu z kamery prywatnego monitoringu zainstalowanego na budynku stacji paliw (...) w P. przy ulicy (...) - rejestrującego samochód marki C. (...) numer rejestracyjny (...) i samochód marki A. (...) numer rejestracyjny (...) w dniu 14 maja 2021 roku o godzinie 16:18:44, jadące za sobą od Ronda (...) i wjeżdżające na drogę wewnętrzną prowadzącą do Marketu O. i stacji paliw (...),

e. zapisu z kamery prywatnego monitoringu zainstalowanego na budynku stacji paliw (...) w P. przy ulicy (...) i na budynku znajdującej się obok myjni samochodowej - rejestrującego moment parkowania

pojazdu marki
C. (...) numer
rejestracyjny (...) parkingu
naprzeciwko
stacji paliw,
parkowania
pojazdu marki
A. (...) numer
rejestracyjny (...) przy pasie zieleni
pomiędzy myjnią
a stacją (...) i jego
przeparkowania
pod budynek
stacji,
przemieszczenia
się kierowcy tego
auta do wnętrza
budynku stacji
paliw i zabrania
z półki sklepowej
dwóch napojów
energetycznych,
wejścia do sklepu
(...) i podjęcia
rozmowy z J.
N. oraz ich
wspólnych
zakupów,
opłaconych przez
pierwszego z
wymienionych,
opuszczania
budynku stacji
kolejno przez
każdego z nich
z osobna, zajęcia
przez nich miejsc
w samochodzie
marki A. (...) numer
rejestracyjny (...) i
wspólnego
odjazdu tymże o
godzinie 16: 24
w kierunku Ronda
(...),

f. logowania
użytkowanych
przez obu
oskarżonych
numerów
telefonów
komórkowych do
stacji
przebieżnikowych
typu (...) na trasie
przejazdu z O. do
P. i z P. do O.
(karta 97 - 98),

g. bazy danych
(...), wskazującej
że obaj oskarżeni
byli kolejno
właścicielami
innego pojazdu
marki A. (...) o numerze VIN:
(...) i informacji
Wydziału
Komunikacji
Starostwa
Powiatowego w
Z., z której
wynikało że
pierwszej
rejestracji w kraju
powyższego
pojazdu dokonał
w dniu 14 czerwca
2018 roku M. P.
i jego żona I.
P., a w dniu
29 września 2020
roku doszło do
przerejestrowania
tegoż na nowego
nabywcę w osobie
J. N. (karta 61,
101).

W świetle
powyższych
ustaleń
uprawniona jest
zatem konstatacja

sądu pierwszej instancji, iż wersja wydarzeń wyłaniająca się z wyjaśnień M. P. stanowi wynik dopasowania się przez niego do wyników pracy operacyjnej organów ścigania, częściowo zaprzeczających wersji wydarzeń prezentowanej przez niego w charakterze świadka zawiadamiającego o popełnionym na jego szkodę przestępstwie. Doświadczenie życiowe i zasady logicznego rozumowania nakazują brać pod uwagę, że mając wiedzę o gromadzonych z urzędu dowodach i nie widząc możliwości zaprzeczania oczywistym faktom, przyjął na użytek swojej obrony taktykę procesową polegającą na modyfikacji pierwotnej relacji we wskazanym powyżej zakresie i pozostaniu przy konsekwentnym negowaniu celowego, z góry zaplanowanego pozostawienia

swojego pojazdu na niestrzeżonym parkingu w P., w celu jego zaboru przez inną jemu znaną osobę.

Uznanie przez sąd merytoryczny, że oskarżony M. P. mijał się z prawdą w tej ostatniej kwestii, a w konsekwencji przyjęcie przez tenże sąd, że utrata samochodu nie była dla niego zdarzeniem nieoczekiwanym ani też niezależnym od jego woli, zostało należycie wykazane w oparciu o zasady logicznego rozumowania i doświadczenie życiowe, prowadzące do nieodpartych wniosków, zważywszy że:

- właściciel pojazdu zaskoczony zaginięciem auta nie zataja przed organami ścigania żadnych istotnych informacji i nie ukrywa znanych mu źródeł dowodowych, licząc na jego odzyskanie (oskarżony pierwotnie

ukrywał faktyczny związek i rolę J. N. w doprowadzeniu do zdarzenia stanowiącego podstawę wypłaty odszkodowania),

- osoba zainteresowana zakupem samochodu, decydująca się na wyjazd do odległego miasta w towarzystwie drugiej osoby, mającej służyć jej radą i pomocą, udaje się we wspólną podróż jednym środkiem transportu, mając na uwadze zmniejszenie kosztów wyprawy i możliwość niezwłocznego przetransportowania przedmiotu kupna - sprzedaży do miejsca zamieszkania (oskarżeni jechali obejrzyć busa z O. do K. dwoma samochodami) i nie angażuje przypadkowo i powierzchownie znanego mężczyzny w sprawy związane z planowaną transakcją i w długotrwałą podróżą (J. N. okazał się sąsiadem M. P. mieszkającym w

tym samym bloku,
w klatce obok,
udzielającym mu
porad
instruktorskich
podczas spotkań
na siłowni, łączyła
ich zawarta 24
września 2020
roku umowa
sprzedaży innego
samochodu -
marki A. (...) o numerze VIN:
(...),

- właściciel
pojazdu
zaskoczony w
długiej podróży
nagłą usterką
techniczną,
mający opłacony
w ramach polisy
ubezpieczeniowej
pakiet " pomoc w
drodze", korzysta
z przysługujących
mu uprawnień w
zakresie
organizacji i
pokrycia kosztów
pomocy drogowej
w związku z
awarią
(oskarżony
zaniechał
wezwania pomocy
drogowej i
holowania
pojazdu do
miejsca
zamieszkania) i
nie pozostawia
kosztownego auta
wartości 50 000
złoty bez
nadzoru, w obcym
mieście, na
niestrzeżonym

parkingu na kilka dni (oskarżony oprócz możliwości kontaktu ze służbą pomocy drogowej miał możliwość zaparkowania auta na dwóch monitorowanych, nieopodal położonych parkingach należących do Marketu O. lub do stacji paliw (...), z ewentualnym ryzykiem odholowania pojazdu w inne miejsce a nie kradzieży),

- właściciel pojazdu dotkniętego usterką techniczną wykazuje zainteresowanie ustaleniem przyczyn takiego stanu rzeczy, podejmuje próby naprawienia pojazdu w celu kontynuowania tymże podróży (oskarżony po zatrzymaniu pojazdu na parkingu, mimo wiedzy o jego uszkodzeniu od razu , bez dokonania oględzin i zastanowienia nad zaistniałą

sytuacją, oddalił się w kierunku stacji (...),

- osoba dokonująca przypadkowej kradzieży auta z parkingu spotyka się z jakimiś trudnościami, nie pozwalającymi na natychmiastowe pokonanie zabezpieczenia pojazdu

(nieznany sprawca kradzieży podążający w białym dzień o godzinie 17:14 od strony ulicy (...) w kierunku parkingu należącego do O., nagle będąc na wysokości właśnie tylnego zderzaka C. przeszedł przez pas zieleni i podszedł pod prawe przednie drzwi auta od strony pasażera, zajrzał do wnętrza pojazdu nie zważając na bliską odległość kierowców innych stojących czy też przejeżdżających samochodów, a następnie zbliżywszy się do drzwi kierowcy w sposób natychmiastowy je otworzył i już o godzinie 17:17 odjechał, kierując

się ulicą (...) w
stronę Ronda (...)
).

Wszystkie
wskazane powyżej
okoliczności
doprowadziły sąd
pierwszej
instancji do
jedynego
logicznego
wniosku, że rejon
stacji paliw (...)
w P. był z
góry ustalonym,
ostatnim etapem
wspólnej podróży
oskarżonych M. P.
i J. N. odbytej w
konwoju
pojazdów, z
którego wcześniej
zaplanowali
odjechać
samochodem tego
ostatniego po
pozostawieniu
auta pierwszego
z nich, w celu
jego odebrania
przez z góry
umówioną osobę.
Nieodparta logika
sytuacji, poparta
omówionymi
powyżej
okolicznościami
uprawniała,
wbrew
stanowisku
apelanta, do
wyprowadzenia
wniosku o
związku
oskarżonego M.
P. z upozorowaną
kradzieżą
pojazdu, z
intencją

uzyskania
odszkodowania.

Negowanie przez
skarżącego
sprawstwa M. P.
i sugerowanie w
skardze
apelacyjnej innej,
wynikającej z
wyjaśnień tego
ostatniego wersji
wydarzeń, jawi się
jako wydumane
i naiwne, nie
przystające do
realiów
dowodowych
przedmiotowej
sprawy.

Natomiast
twierdzenie
apelanta o
wskazaniu przez
ww. logicznych
powodów
początkowego
zaprzeczania
znajomości z J.
N. i ich wspólnej
podróży do P., jest
nieuprawnione.

Zasłanianie się
bowiem
zazdrością o
sąsiada obecnej w
czasie
zawiadamiania o
przestępstwie
żony czy też
troską o komfort
psychiczny J.
N. i chęcią
zaoszczędzenia
temu ostatniemu
udziału w
czynnościach
procesowych, nie
może stanowić
należytego

uzasadnienia
motywów zmiany
wersji wydarzeń.
Przekonuje
natomiast o
nieszczerości
wyjaśnień
oskarżonego i
odbiera im walor
wiarygodnych.

Nawiązując zaś
do argumentacji
obrony
odnoszącej się
do przebywania
oskarżonego w
czasie
inkryminowanych
mu czynów na
warunkowym
przedterminowym
zwolnieniu z
odbycia reszty
kary pozbawienia
wolności
orzeczonej w
innej sprawie i
do posiadania
przez jego rodzinę
dobrej sytuacji
finansowej,
zauważyć należy
iż nie zawsze
stosowane reakcje
karne realizują
swoje cele, gdyż
osoby karane
popołniają kolejne
przestępstwa (tak
jest właśnie w
przypadku M.
P., dla którego
przedmiotowy
proces jest już
czwartym w
kolejności) a
dobry status
materialny często
motywuje ludzi do

jego polepszania i dążenia do podnoszenia jakości życia, niestety nie zawsze zgodnie z prawem.

Chybiony jest zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 174 k.p.k. Przepis ten przewiduje zakaz substytuowania wyjaśnień oskarżonego lub zeznań świadków treścią pism, zapisków lub notatek urzędowych.

Stwierdzić trzeba, że notatki urzędowe pracowników śledczych znajdujące się w aktach przedmiotowej sprawy (w tym analiza wykonanych czynności wykrywczych z kary 78 - 89) nie zastępują dowodów z wyjaśnień oskarżonych czy też zeznań świadków, z których to czynności zostały sporządzone protokoły z przesłuchania lecz zawierają informacje o

źródłach dowodowych i okolicznościach, które miały być przy ich pomocy udowodnione. Dowodami pierwotnymi są znajdujące się na karcie 90 i 98 płyty DVD (wraz z wydrukiem z karty 97) zawierające zapisy monitoringów i dane telekomunikacyjne, protokół oględzin rzeczy - płyty DVD z karty 77 oraz pismo Starostwa Powiatowego w Z. z karty 101, zabezpieczone dla potrzeb niniejszego postępowania, ujawnione bez odczytania na rozprawie głównej z chwilą zamknięcia przewodu sądowego, stosownie do regulacji przepisu art. 405 & 2 i 3 k.p.k. W protokole rozprawy głównej na karcie 280 zawarta została wzmianka o ujawnieniu we wskazanym trybie wszystkich protokołów i dokumentów podlegających odczytaniu, które nie zostały

odczytane.

Stosownie do § 3 art. 405 k.p.k. do owych protokołów i dokumentów ujawnianych bez odczytania zalicza się m.in. te wskazane przez oskarżyciela w akcie oskarżenia jako dowody, których przeprowadzenia na rozprawie głównej się on domaga.

Wszystkie wyszczególnione powyżej dowody pierwotne (z karty 77,90, 97 - 98, 101) zostały zawarte w akcie oskarżenia w ramach wykazu dowodów podlegających odczytaniu i ujawnieniu na rozprawie głównej (karta 232 odwrot), a więc sąd rejonowy był uprawniony do ich ujawnienia bez odczytania, zważywszy na zaniechanie zgłoszenia przez strony wniosku dowodowego o odtworzenie nagrań z monitoringu czy też odczytanie odpowiednich dokumentów.

Zapis protokołu rozprawy głównej

z karty 280 jednoznacznie wskazuje, że na pytanie Przewodniczącego - strony oświadczyły, iż nie żądają uzupełnienia przewodu sądowego. Natomiast pisemne motywy zaskarżonego wyroku wskazują, że sąd rejonowy uczynił podstawą rozstrzygnięcia merytorycznego wymienione powyżej dowody pierwotne, a korzystanie przezeń z notatek urzędowych funkcjonariuszy policji nie oznacza zastąpienia nimi dowodów pierwotnych.

Zgodnie z poglądem prezentowanym w orzecznictwie zakaz "zastępowania" wymienionych w art. 174 k.p.k. dowodów **nie może być utożsamiany** z zakazem "uzupełniania tych dowodów przez własnoręcznie sporządzone dokumenty", np. w postaci szkiców,

<p>zestawień, wyczeń, i to nie "zamiast" oficjalnego protokołu przesłuchania, lecz oprócz niego, z wyraźnym zamiarem uczynienia z tego załącznika integralnej części uzupełniającej treść oficjalnego, równocześnie sporządzonego protokołu przesłuchania (wyr. SN z 16.4.1987 r., II KR 88/87, OSNKW 1987, Nr 9–10, poz. 89, z aprobującą glosą J. Gurgula, PiP 1988, Nr 9, s. 151–154; zob. też A. Czapigo, Wyjaśnienia oskarżonego, s. 61 i n.; tak też wyr. SN z 16.2.2017 r., II KK 382/16, OSNKW 2017, Nr 8, poz. 43).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego M. P. w miejsce czynu zarzucanego w punkcie 1 aktu oskarżenia za winnego złożenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		

<p>falszywych zeznań, którym to czynem wypełnił dyspozycję art. 233 k.k. (przy stosownej zmianie opisu czynu i wyeliminowaniu z jego kwalifikacji prawnej art. 238 k.k.) i wymierzenie mu za ten czyn, w oparciu o art. 37 a & 1 k.k. kary grzywny i świadczenia pieniężnego na rzecz Fundacji (...) w wysokości 2 000 złotych oraz o uniewinnienie oskarżonego od dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Jak już wyżej wskazano sąd odwoławczy nie dopatrzył się w przedmiotowej sprawie błędu w zakresie oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów, jak również błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku. Postawione przez skarżącego zarzuty były więc niezasadne i nie mogły</p>			

spowodować zmiany
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonego M. P.
od zarzucanych mu
czynów. Wniosek
o wymierzenie ww.
kary zasadniczej
grzywny w oparciu
o art. 37 a &
1 k.k. nie znajduje
uzasadnienia w
świetle prawidłowo
rozważonych przez
sąd pierwszej
instancji
okoliczności
obciążających. Jego
uprzednia
wielokrotna
karalność
przekonuje, iż
jedynie orzeczone
za poszczególne
przestępstwa kary
jednostkowe
pozbawienia
wolności, a w
konsekwencji kara
łączna pozbawienia
wolności, może
spełnić cele
zapobiegawcze i
wychowawcze
względem jego osoby
oraz przyczynić się
do kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa,
stosownie do
dyrektyw
określonych
przepisem art. 85 a
k.k.

4.

OKOLICZNOŚCI

PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wszystkie rozstrzygnięcia zawarte w zaskarżonym wyroku		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku zostały przedstawione w punkcie 3.1. niniejszego opracowania.		
1.8. Zmiana wyroku sądu		

pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem			

szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia wyroku z	Przytoczyć okoliczności		
2.	Podstawę prawną rozstrzygnięcia o kosztach postępowania odwoławczego stanowiły przepisy art. 636 & 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 633 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca		

	<p>1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity : Dz. U. z 1983 roku, Nr 49 poz. 223 z późniejszymi zmianami) oraz rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (Dz. U. 108, poz. 1026 z późniejszymi zmianami).</p>	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok skazujący	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana